

o. s. v., o. s. v. Der staar ikke i Lovforslaget og Motiverne noget derom, men det kan godt komme alligevel, thi saa vidt jeg ser af § 13, bemyndiges Krigsministeriet til at fastsætte de nærmere Bestemmelser og træffe alle fornødne Foranstaltninger til at forberede og sikre Opnaaelsen af det ved denne Lov tilsigtede Formaal, og naar Krigsministeriet faar en saadan Bemyndigelse, tvivler jeg ikke om, at den kan bruges til i Overensstemmelse med Loven at udpege Tilsynskommissioner o. l., og det bliver et ikke ganske billigt Apparat.

Jeg vil gerne vide, om der skal afholdes aarlige Mønstringer af de udpegede Heste. Det vil vel blive en Nødvendighed, thi nogle af de udpegede Heste udgaar jo paa Grund af Død eller Salg, eller fordi de bliver utjenstdygtige, og i saa Fald maa vedkommende Ejer melde det til de krigsministerielle Myndigheder. Men saa skal der sættes andre Heste i de udgaaedes Sted. Thi Tallet — det Tal, vi endnu ikke har hørt noget om —, det Tal, man anser for nødvendigt, skal man have, og saa skal der altsaa foretages ny Udpegning og nyt Syn af Heste. Men der er andre Heste, som udgaar paa Grund af, at de bliver for gamle. Der staar ikke noget i dette Lovforslag om, hvor gamle de Heste, der udpeges, maa være. Saa vidt jeg erindrer, var det bestemt i Loven af 1863, at de Heste, der udpegedes, ikke maatte være under 5 eller over 9 Aar gamle. Hvis det er Meningen at holde sig til en lignende Alder for de Hestes Vedkommende, der skal udpeges ifølge dette Lovforslag, kommer for hvert Aar nogle Heste til at udgaa, og skal Tallet holdes fuldt, skal man have nye, det vil sige, der skal udpeges nye. Jeg antager ikke, det er ganske urimeligt at forudsætte, at der kan blive afholdt en Slags Hestesessioner hele Landet over. Jeg antager, at hvis Loven skal komme til at virke rationelt, er man nødt til at føre Hestene i Rullen og lade dem blive staaende der, til de paa Grund af Utjenstdygtighed, Alder o. s. v. maa udgaa. Jeg antager, at denne Lov om Hestens Værnepligt, eller hvad man vil kalde det, vil kræve et ikke ringe Apparat. Hvad skal det koste? Der staar ikke en Stavelse i Lovforslaget derom. Dertil kommer, at man bliver maaske nødt til at holde Mønstringer mange Steder omkring i Landet. Det er vel ikke Meningen, at de krigsministerielle Tilsynsmænd skal piske omkring i Staldene hos hver enkelt Mand og se efter, om de udpegede Heste stadig er i

en saadan Tilstand, at de kan bruges i Krigstid; det vil vel være rimeligt at antage, at man vil afholde Mønstringer amtsraads-kredsvis og lade Hestene møde der og blive synede. Men det koster Penge, særlig til de militære Kommissioner, som skal sendes ud til disse Mønstringer, men ogsaa til de Hesteejere, som skal møde med deres Heste og jo maa have Erstatning. Saadan har det været før. Indenrigsministeriet udsendte den 7. Marts 1877 en Skrivelse, i hvilken det bestemtes, at for hver fremstillet Hest skulde der betales i Transportpenge 50 Øre pr. Mil til Ejeren og i Foderpenge 1 Kr. 25 Øre pr. Dag. Det kan altsaa blive betydelige Udgifter. Derfor synes jeg, der i Anmærkningerne burde være gjort nogenlunde Rede for eller i hvert Fald Overslag over, hvad man mente, denne Lov kommer til at koste, naar den skal føres ud i Livet, saaledes at den kan virke rationelt, og man kan se, man har Udbytte deraf.

I § 3 staar der, at Antallet af Heste, der udskrives i Staden København, i hver af de øvrige Købstæder og i hver af Amtsraadskredsene, maa ikke overstige 25 pCt. af de i disse hjemmehørende Heste over 4 Aar. Ja, det er jo altid en Antydning, men hvorvidt man rigtigt kan faa Rede paa, hvad Meningen med denne Antydning er, bliver et andet Spørgsmaal. Man ved altsaa, at naar der i Amtsraadskredsen skal udskrives Heste, maa der ikke i hele Kredsen tages flere Heste end 25 pCt. af det Antal Heste over 4 Aar, der findes i Amtsraadskredsen. Men naar man kommer ud til den enkelte Hesteejer, har man ikke det allerringeste at rette sig efter. Der er jo stor Forskel paa, hvilken Ulempe det volder de forskellige Hesteejere at blive af med deres Heste. Der kan sidde en Mand med 40 Heste, og det vil maaske ikke genere ham i ganske overvældende Grad, hvis man tager 10 af hans Heste. Men der kan sidde en Mand med en Hest, for hvem det vilde være i allerhøjeste Grad generende, om man sagde: Du har en Hest, der ganske særlig egner sig til Militærbrug, den skal udskrives. Man har hørt Tale om at tage den fattige Mands eneste Lam. Jeg synes ikke, man skal give sig af med at tage Smaaemandens eneste Hest. Jeg synes, at hvis der i Lovforslaget kunde træffes Bestemmelser, ved hvilke man sikrede, at noget saadant ikke fandt Sted, vilde det være rigtigt at gøre det.

I § 4 staar der en Bestemmelse, som jeg vil opholde mig lidt ved. Den lyder